

«При відкритті дисциплінарного чи кримінального провадження проти офіцера поліції, він має право бути почутим і право на адвокатський захист». Відтак, можемо говорити про гармонізацію нашого законодавства із європейським.

Як висновок, можемо говорити про те, що в глобальному розумінні дисциплінарними розслідуваннями в поліції має займатись незалежний від поліції орган (так звана «британська модель»). Так, у своєму висновку Бюро з демократичних інституцій і прав людини ОБСЄ на український проєкт закону про поліцію у 2014 р. зазначалося: «Хоча законопроект цього не передбачає, проте на регіональному (тобто, європейському) та міжнародному рівні визнано, що відповідати за отримання скарг та, за потреби, проводити за ними дізнання ex officio, в тому числі з питань дисциплінарного провадження, повинен загальний незалежний орган оскарження дій поліції, який також має співпрацювати з поліцією» (п. 124). На сьогодні для українських реалій означене є настільки революційним і неприйнятним, що наразі таким чином питання ніхто не ставив.

Отже, Дисциплінарному статуту відведена роль інструмента для захисту безпосередньо поліцейського від свавілля керівництва та, водночас, інструмента захисту своїх прав громадянами, яким завдано шкоду неправомірними діями. В будь-якому випадку, Статут захищає самого поліцейського від безпідставних звинувачень будь-якими особами, а також від зловживань з боку керівництва, тобто є частиною «професійного статусу поліцейського», який гарантує йому незалежність від сторонніх впливів та можливість сумлінно виконувати свою роботу. Як не дивно, наразі національному законодавству вказаний термін невідомий, а проблеми оплати праці, соціального забезпечення, захисту від безпідставних звинувачень, дискутуються у досить неоднозначному контексті. Водночас, як європейські країни, так і США, давно захистили професію і, тим самим, підвищили рівень довіри до поліції.

Одержано 31.10.2019

УДК 378.147:[811.111:808.53]

Наталія Львівна ГОРБАЧ,

*старший викладач кафедри іноземних мов факультету № 1
Харківського національного університету внутрішніх справ;*

 <https://orcid.org/0000-00021965-902X>;

Інна Леонідівна ІВАНОВА,

*старший викладач кафедри іноземних мов факультету № 1
Харківського національного університету внутрішніх справ;*

 <https://orcid.org/0000-0002-7089-9360>;

Тетяна Михайлівна КАЛЬЧЕНКО,

*старший викладач кафедри іноземних мов факультету № 1
Харківського національного університету внутрішніх справ;*

 <https://orcid.org/0000-0003-2153-5883>

РОЛЬ ДЕБАТІВ ПІД ЧАС ВИВЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У ВИЩІЙ ШКОЛІ

Викладачі англійської мови інколи вагаються – чи навчати майстерності проведення дискусій, оскільки вони вважають, що це виходить за межі мовних можливостей або знань учнів.

Але дебати можуть бути потужним інструментом. Це може допомогти студентам навчитися говорити природно і уважно слухати.

Підготовка до дебатів має три етапи: створення наочного інструменту для передачі аргументу, подання аргументу та відповідь на аргумент іншої команди.

Кожен етап ставить все більші вимоги до вміння висловлюватися. Процес починається з підготовки до дебатів.

Викладаючи дебати для студентів, що навчаються англійською мовою, рекомендується почати з «контрольованої практики». Студенти працюють у парах, щоб практикуватися, висловлюючи думки та формулюючи доводи в коротких розмовах. Вони вчаться визначати думки та аргументи щодо повсякденних тем, таких як їжа, погода, звички тощо. Ця контрольована практика дає студентам основні мовні навички, необхідні для ведення дебатів.

Вчителі можуть спокуситися дати студентам серйозні теми за спеціальністю, наприклад, «чи можлива смертна кара в нашій країні», «права поліцейського». Але учні, які навчаються англійською мовою, можуть не мати необхідних мовних навичок для обробки таких тем.

Тож теми для введення навичок повинні бути простими та цікавими, наприклад, «люди повинні читати більше книг і менше дивитися телевізор», «фільми та телешоу зображають занадто багато насильства» або «кішки в домі краще, ніж собаки».

Так як зміст не є проблематичним, словниковий запас не є складним, це щось дуже добре знайоме, тому ми можемо зосередитись на навичках.

Другий етап. Як проводити дебати? Студенти формують дебатні групи з трьох-шести чоловік, залежно від загальної кількості студентів. Кожна команда створює наочний посібник, щоб показати своє мислення з даної теми. Візуальним є будинок: дах представляє думку, стовпи – причини, що підтримують думку, а основа – докази.

Створення наочної допомоги не є словесною майстерністю. Це навичка мислення. Майстерне володіння мовою насправді не потрібно. На наступному етапі студенти представляють свої аргументи. Вони повинні поговорити, але не надто багато.

Вони вказують на візуальне, на будинок:» це наша думка «- думка йде про дім. «Це наші причини». А причини – на будинок. «Дозвольте пояснити кожну причину».

Третій етап – відповідь на аргумент протилежної команди. Тут дебати потребують більш високого рівня володіння мовою. Рекомендовано зробити паузу для команд суперників, щоб дати можливість розробити свої відповіді чи спростування. Кожна команда може піти в інше місце і обговорити слабкі моменти у своїх аргументах та аргументах суперників.

Студенти спочатку повинні ретельно продумати аргументи. Необхідно мати лист лексичних одиниць, який допоможе студентам оцінити аргументи. Оцінка також використовує візуальну допомогу будинку.

Студентів просять шукати будівельні вади чи проблеми. Вони визначають речі, які є «неправдивими» або «не важливими».

Студенти можуть записувати абрєвіатури, які легко запам'ятовуються, та прості висловлювання в будинках опонентів: «NT» не відповідає дійсності, «NAT» – не завжди правдиво, або «NNT» – не обов'язково істинно. Для правдивих тверджень, які вони вважають не важливими, вони також можуть написати «Це не має значення», «Це не важливо» або «Це легко вирішити».

Ці прості вирази полегшують студентам спростування аргументів опонента.

Кожна сторона по черзі відповідає на аргументи іншої сторони. Команди можуть бути розділені, тому три студенти представляють доводи, а інші три студенти представляють спростування.

Традиційна дискусія включає кілька циклів викладу та спростування. Для студентів, що вивчають англійську мову, зазвичай достатньо практики одного циклу викладу та спростування.

Достатньо лише дати можливість представити команді свої доводи і висловити свої спростування, і це зазвичай дуже весело, і кожен відчуває, що вони чогось досягли. Викладач може казати: «Усі перемогли, ми все добре зробили». «

Іноді можливо просити клас проголосувати, на чий стороні перемога. Прохання відгуку аудиторії дає хороший кінець уроку. Але додаткова дискусія залежить від ситуації та рівня учнів.

Список бібліографічних посилань

1. Lubetsky M., LeBeau C., Harrington D. Discover Debate: Basic Skills for Supporting and Refuting Opinions. Language Solutions, 2000. 131 p.

2. Baker T. How to Teach Debating: Theory & Practical Handbook for the Non-Native Teacher. CreateSpace Independent Publishing Platform. November 16, 2013. 214 p.

Одержано 28.10.2019

УДК 342.98(477)

Вікторія Вячеславівна ГОРБОНОС,

аспірант Харківського національного університету внутрішніх справ;

 <https://orcid.org/0000-0002-5791-3527>

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА СИСТЕМИ СУДОВО-ЕКСПЕРТНИХ УСТАНОВ ЛИТОВСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ

Організація проведення судових експертиз в Литовській республіці дещо відрізняється від інших країн Європейського Союзу (наприклад, Німеччини), насамперед, тому що право провадити таку діяльність мають не тільки спеціальні установи, а і окремі експерти, котрі не є їх працівниками. Так, Законом Литовської Республіки «Про судові експертизи» (Lietuvos respublikos teismo ekspertizės įstatymas) передбачено, що судові експертизи можуть здійснюватися: 1) судово-медичними експертами, внесеними до списку судових експертів Литовської Республіки (ч. 1 ст. 4); 2) приватними судовими експертами – особами, котрі не внесені до списку судових експертів Литовської Республіки, але мають спеціальні знання для проведення конкретного виду досліджень (ч. 2 ст. 4, ст. 17); 3) експертом який працює в іншій державі-члені Європейського Союзу або в країні, з якою Литовська Республіка має договір юридичної допомоги (ч. 3 ст. 4); 4) судово-медичними установами – спеціально створений державний орган або підрозділ державного органу, основною діяльністю якого є здійснення криміналістичної науки (ст. 19) [1].

До судово-медичних установ Литви необхідно віднести: Центр криміналістичних досліджень Департаменту поліції при Міністерстві внутрішніх справ Литовської Республіки (Lietuvos policijos kriminalistiniū tyrimū centras),